No. 2267 Zaterdag 18 Juni 1927. 44ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1 - 7 regels fl. 0.50; voor elken regel meer 10 cts.

Onze Begrooting in de Tweede Kamer.

II.

De volgende afgevaardigde aan het woord, de heer VAN VUUREN (R. K.) kon zich slecht vereenigen met den opzet van den Minister omtrent de late indiening van de Begrooting.

Het is m.i. volkomen onjuist, zegt hij, dat, waar wij in het Regeeringsreglement bepalingen hebben omtrent het tijdstip, waarop de begrooting moet worden ingediend, en wij eenige jaren geleden dat tijdstip voor de West-Indische koloniën hebben vervroegd, om haar hier voor den aanvang van het jaar, waarvoor zij is bestemd, te kunnen behandelen, de Minister de begrooting, zooals zij is vastgesteld, feitelijk naast zich heeft neergelegd en haar heeft omgewerkt tot een geheel andere begrooting, met het gevolg, dat wij nu een begrooting voor 1927 hier behandelen, door den Kolonialen Raad niet vastgesteld, op het tijdstip, dat de Koloniale Raad in Curaçao bezig is de begrooting voor 1928 voor te bereiden. Het precedent, dat de Minister heeft geschapen, zoowel ten aanzien van de begrooting van Suriname als van Curaçao, lijkt mij dan ook een zeer slecht precedent. Hij had m. i. den weg moeten bewandelen, die steeds wordt gevolgd, en op het daarvoor aangewezen tijdstip de begrooting moeten indienen om daarna, den Raad gehoord, met een suppletoire begrooting te komen.

Te ontkennen valt ook niet, dat een der gevolgen van 's Ministers gedragslijn is, dat de positie van den Gouverneur daardoor is verzwakt. Ik wil hiermede niet zeggen, dat ik het beleid van den Gouverneur wensch te verdedigen. Ik doe dit evenmin als het omgekeerde. Er gebeuren in Curaçao vele dingen, die ik gaarne anders zou zien, en er worden vele dingen nagelaten, die m. i. behooren te geschieden. Dankbaar erken ik met den heer Joekes, dat er is een economische vooruitgang, een vooruitgang, waarvoor de Regeering weinig of niets heeft gedaan, een vooruitgang, die alleen gevolg is van het feit, dat de petroleummaatschappijen daar haar raffinaderijen hebben opgericht. Het is bedroevend te constateeren, dat ondanks dien vooruitgang, er ten aanzien van andere belangen niets en nog eens niets is gedaan; dat men nog altijd geen stap verder is gekomen met de watervoorziening, (thans gelukkig wel. Red. A. d. C.) waarover wij al vele jaren geleden van gedachten hebben gewisseld, dat er niets is gedaan voor de verbetering van den haven- en van den loodsdienst en dat, zooals de heer van Boetzelaer van Dubbeldam al heeft herinnerd, wij sinds jaren hebben een bij de wet vastgesteld Regeeringsreglement, voorschrijvende gelijkstelling zonder meer, en dat de Regeering hier en die op Curaçao eenvoudig doen alsof een dergelijk artikel, door den wetgever in het Regeeringsreglement neergeschreven, niet bestaat.

Wie van dit alles de schuldige of hoofdschuldige is, wil de heer v. V. niet uitmaken. Men moet met zijn conclusies in deze zeer voorzichtig zijn. Ook omtrent de reizen van den Gouverneur is spr. niet zoo slecht te spreken als zijn voorganger de heer IJzerman, daar geen der andere eilanden in den Kolonialen Raad vertegenwoordigd is, en het daarom zijn nut kan hebben, dat de Gouverneur persoonlijk die eilanden bezoekt, om eens na te gaan wat er gebeurt. Omtrent de verlofreis van den Gouverneur naar Holland, zegt spr.:

Van zijn optreden af heeft de Minister steeds geantwoord, als men hem vroeg om behartiging van verschillende belangen, dat hij voor Indië eerst met den nieuwen Gouverneur-Generaal moest overleggen. Tot hetzelfde doel is het vorig jaar de Gouverneur van Suriname overgekomen. In tegenstelling met den heer IJzerman, zie ik er dan ook niets vreemds in, dat bij verandering van den toestand, de Gouverneur van Curaçao met den Minister komt spreken. Ik hoop, dat dit onderhoud de eindelijke oplossing zal brengen van de tal van vraagstukken, die om oplossing roepen, en dat daarmede de noodige spoed zal worden betracht. Mocht den Minister daarbij blijken, dat het den Gouverneur aan energie en doortastendheid ontbreekt, dat hij op hem niet voldoende kan rekenen, dan zal ik geen vinger uitsteken om hem te weerhouden dien overeenkomstig te handelen. Nu een nieuwe toekomst Curaçao wenkt, mag deze niet geofferd aan den persoon van een Gouverneur. Maar daarvoor is meer noodig, dan hier tegen hem is geproduceerd.

Verder breekt spr. een lans voor een nieuwe salarisregeling en gelijkstelling van bijzonder en openbaar onderwijs.

Omtrent het eerste zegt hij:

Ik geloof, dat de tijd, om het in Curaçao alleen met duurtetoeslagen af te doen, voorbij is en een nieuwe salarisregeling dringend noodig is. Bij den aandrang, in dien geest geoefend, sluit ik mij dan ook aan. Zoolang men echter nog met duurtetoeslagen werkt, moeten zij algemeen zijn. In de twee voorloopige Verslagen, 3 September en 8 December 1926, over de voorstellen tot toekenning van een duurtetoeslag wordt door alle leden van den Kolonialen Raad er op aaangedrongen, dat die duurtetoeslag ook zal worden toegekend aan den apostolisch vicaris en aan de Roomsch-Katholieke geestelijken van 2den rang. De Gouverneur en de Minister schijnen hiertegenover zich op het standpunt te stellen, dat zij uitgesloten dienen te worden, omdat hun traktement door de Regeering werd vastgesteld. Het verband ontgaat mij ten eenenmale. Of er reden is voor een duurtetoeslag heeft toch niets te maken met de vraag wie het traktement heeft vastgesteld. Met nadruk ondersteun ik dan ook het verzoek van den Kolonialen Raad.

De financieele gelijkstelling vindt hij een gebiedende eisch.

De Minister zal toch niet het feit willen ontkennen, dat wij een Regeeringsreglement hebben, door de wetgevende macht gemaakt, waarin de financieele gelijkstelling gebiedend staat voorgeschreven. De Regeering (Minister de Graeff) heeft indertijd zelf voorgesteld deze bepaling in het reglement op te nemen en de Staten-Generaal hebben zich daarmede eenparig vereenigd. Onvoorzien en onverwacht kwam toen een finantieele noodtoestand. Met het oog daarop heeft de Regeering toen gezegd: thans hebben wij daarvoor geen geld. Wij hebben hier een geval van: nood breekt wet. Met het oog op den tijd, waarin wij leefden en meer abnormale dingen gebeurden en moesten gebeuren, hebben wij ons daarbij neergelegd.

De heer van Boetzelaer van Dubbeldam heeft er intusschen reeds op gewezen — ik heb het het vorig jaar ook gedaan —, dat de finantieele toestand van Curaçao veel gunstiger is dan in den tijd, toen die bepaling gemaakt werd. Ik ga verder en zeg: veel beter dan hij ooit is geweest.

Hoe kan de Regeering dan zeggen, hetgeen in dezen zin staat? (n.l. dat tijdens het aanstaand verblijf van den Landvoogd hier te lande het een punt van gedachtenwisseling zal zijn.) De Minister zal toch wel de eerste zijn, om toe te geven, dat hij alle wetten heeft uit te voeren en dat als een dezer een wettelijke verplichting oplegt, hij maar niet eens met den Gouverneur kan gaan praten of en op welk tijdstip met de uitvoering dezer wet zal worden begonnen. Ik begrijp de mentaliteit van den Minister niet en ik vraag hem dan ook met den meesten nadruk ons eindelijk eens precies te zeggen wat er moet gebeuren om hem tot de naleving van het Regeeringsreglement in deze te brengen.

Wat de reorganisatie der politie betreft, staat spr. niet aan de zijde van den Minister, daar deze in verband met het ongunstig Voorloopig Verslag het voorstel wil doorvoeren tegen den Kolonialen Raad in, zonder diens besluit af te wachten. Dit acht spr. bedenkelijk. Daarom wil hij den Minister vragen aan zijn voorstel het karakter van een kredietpost te geven, en zich te verbinden geen stappen te doen, voor en aleer de verordening, die op het oogenblik hangende is, in den Kolonialen Raad zal zijn afgehandeld.

* * *

De heer J. J. C. VAN DIJK (A. R.) kwam in zake de reorganisatie der politie in hoofdzaak tot dezelfde conclusie als de heeren van Vuuren en Joekes.

„Waar nog niet is ingekomen", zegt hij, „althans hier nog niet bekend is, de weerlegging door den Gouverneur van de breed gemotiveerde bezwaren van den Kolonialen Raad, is het niet mogelijk voor de Staten-Generaal om over dit vraagstuk te beslissen en m. i. ook niet toelaatbaar, gelet op de autonomie van Curaçao."

Is het tegenover den Kolonialen Raad eigenlijk wel toelaatbaar, waar de argumenten, door den Kolonialen Raad bijgebracht, aldus bij voorbaat op zij worden gezet?

Er zou daaronder een ontstemming kunnen ontstaan, die tot minder gewenschte verhoudingen aanleiding zal kunnen geven, vooral als straks geen bijdrage uit de Rijksmiddelen meer noodig zal zijn en de begrooting alleen in Curaçao wordt behandeld en afgehandeld. Er is nu eenmaal autonomie; welnu, dan handele men daarnaar en bederve niet de goede verhoudingen, zooals die behooren te bestaan.

En wat nu het vraagstuk zelf betreft, de urgentie van ingrijpende wijziging in het politiewezen is van beide zijden volmondig erkend. Welk bezwaar kan er nu tegen bestaan om — zoodra overeenstemming is bereikt tusschen den Gouverneur en den Kolonialen Raad, of indien die overeenstemming niet verkregen wordt, bij Koninklijk besluit een regeling noodzakelijk wordt geacht — daarna de noodige gelden suppletoir aan te vragen en daarmede den noodigen spoed te betrachten?

De zaak wacht nu reeds lange jaren op oplossing. Indien men dan zoo van de urgentie overtuigd is, was het dan niet mogelijk geweest, de zaak zoo te bespoedigen, dat aan de Kamer tijdig alle gegevens konden worden voorgelegd?

De laatste bij de algemeene beraadslaging van 10 Mei aan het woord zijnde spreker, was ds. LINGBEEK.

Dominé LINGBEEK, de leider der Hervormde Gereformeerde Staatspartij, zat wederom op zijn oud, versleten stokpaardje, dat hij sinds enkele jaren, nog steeds met dezelfde bravour berijdt, — zijn strijd tegen de religieuze onderwijzers. 'n Inderdaad treurige figuur en nog treuriger strijd, die dan ook maar door heel weinigen „au serieux" genomen wordt, of 't moest zijn door zijn collega Ds. KERSTEN, de groote man van de Staatkundig Gereformeerde Partij, die hem deze maal nog overtroefde, omdat hij hem in de bestrijding van Rome niet principieel genoeg vond. Het ware principieeler geweest, zeide Kersten op den man af, als Lingbeek betoogd had, dat „voortaan Rome geen cent meer" uit de openbare kas moet krijgen, en dat alleen het ware evangelie moet worden gepredikt. Want het is de roeping van de Overheid, dat alles gedaan wordt om het Evangelie te doen prediken, hier en ginds in onze Oost en West, ook in Curaçao, „maar dan het waarachtige Evangelie, dat God schonk in zijn Woord, en „dat wij als Gereformeerden ook belijden."

Radicaler zal er wel zelden tegen Rome gesproken zijn.

Lingbeek gevoelt zich sinds jaar en dag geroepen het dreigend Roomsch gevaar te bestrijden, eerst in Holland, nu ook in de overzeesche gebiedsdeelen.

Geen loon-naar-werk, maar loon-naar-behoefte, — en dan die behoeften zoo karig mogelijk uitgemeten.

Spr. trilde ervan, als hij er aan dacht, hoe door de gelijkstelling de gelden der Protestantsche belastingbetalers ten goede komen aan zuiver Roomsch-godsdienstige doeleinden. Daardoor is de toestand in Curaçao „inderdaad ergerlijk slecht". Want:

Om dat duidelijk te maken: stel u voor, geachte heer Voorzitter, stel u één oogenblik voor, dat hier te lande bij het R.-K. onderwijs de scholen geheel en al in handen waren geraakt van ordebroeders en -zusters; stel u derhalve voor, dat hier te lande het geheele leekenelement van die scholen was verdwenen; derhalve, stel u voor, dat hier te lande jaarlijks nog een dubbel aantal millioenen uit de uitgeputte Rijksschatkist de kassen der kloosterinrichtingen kwam doen overloopen, ja, overstroomen. Stel u verder voor, dat, wat betreft het eigenlijke volksonderwijs, nevens hier en daar één enkele openbare school, géén andere dan R.-K. lagere scholen werden aangetroffen. Mijnheer de Voorzitter, dan ontvangt u eenig denkbeeld van Curaçaosche toestanden!

Welnu? Wat dan?

Slechter kon de schatkist er zeker niet van worden, daar aan de kloosterlingen-onderwijzers niet de verhoogingen betaald worden, die de gehuwde onderwijzers ontvangen.

Bekommering voor de schatkist moest dus naar enkel kloosterlingen als goedkoopste krachten doen verlangen.

De Curaçaosche kloosterlingen, ontvangen volgens den hr. Lingbeek reeds meer dan genoeg, daar zij maar „uiterst weinig noodig hebben voor levensonderhoud."

Geen pensioen, geen overtochtsgelden, geen uitrustingskosten, en dergelijke dus. En kan men aan de overtochtsgelden niet ontkomen, dan in elk geval beperkt tot leerkrachten met een hoogere onderwijsbevoegdheid voorzien.

Ridderlijker was toch wel de houding van den heer van Boetzelaer van Dubbeldam, die christelijk historisch is, en die den prachtigen moed had rechtvaardig te noemen, en als rechtvaardig op te eischen, wat inderdaad niet anders dan rechtvaardig is.

Na het zwaar geschut dat in de algemeene beraadslaging tegen Regeering en Bestuur was losgelaten, maakte het optreden van den heer Lingbeek wel een heel dwazen en belachelijken indruk: een onwaardig slot van een kloeke en waardige bestrijding.

* * *

Toen den volgenden dag, 11 Mei, de algemeene beraadslaging werd hervat, was het woord aan den heer KONINGSBERGER, Minister van Koloniën.

Op de eerste plaats wijdde de Minister een woord aan het beleid van den Gouverneur. Volgens spr. is de amendeering door den Kol. Raad van een groot aantal posten op de Begrooting, geen bewijs van slechte verstandhouding tusschen den Gouverneur en den Kol. Raad, daar die wijzigingen uitvloeisels zijn van éénzelfde gedachte, — een drang naar bezuiniging; ook de herhaalde afwezigheid op dienstreizen en reizen naar naburige gewesten, pleit niet tegen den Gouverneur, daar beiden de kolonie ten goede kunnen komen.

Wat betreft, het aan den Gouverneur toegeschreven „te weinig initiatief en onvoldoende activiteit" zegt de Minister:

Ik wil hier de bekentenis afleggen, dat ik ook mijnerzijds bij den Gouverneur in meer dan één opzicht meer voortvarendheid aanwezig zou wenschen. Gelukkig wil het, dat in den aanstaanden zomer de Gouverneur een bezoek aan Nederland zal brengen en van de resultaten van dat bezoek stel ik mij veel voor. De ervaring heeft mij verleden jaar geleerd, van hoe groot nut het is, dat men persoonlijk van gedachten kan wisselen met de landvoogden, met wie ik in dagelijksche betrekking sta.

Mijn besprekingen ten vorige jare met den Gouverneur-Generaal van Indië en met den Gouverneur van Suriname hebben mij doen zien hoe een persoonlijk samenzijn kan strekken tot basis van samenwerking voor langen tijd en hoe men jaren kan teren op afspraken, die gedurende dat samenzijn gemaakt zijn. En zoo stel ik mij voor, dat de besprekingen, die ik dezen zomer hoop te hebben met den Gouverneur van Curaçao, er ook toe zullen leiden, dat nauwere persoolijke samenwerking wordt verkregen en daardoor van zelf de voortvarendheid van den Gouverneur zal worden bevorderd, en voorts dat wij samen zullen opmaken een soort van urgentieprogram voor Curaçao, in het vertrouwen, dat dit progamma dan met den noodigen spoed zal kunnen worden uitgevoerd.

Wanneer men mij vraagt naar mijn persoonlijke opvatting over den tegenwoordigen toestand op het eiland Curaçao, dan zou ik dien willen vergelijken met den toestand, waarin zich een kind bevindt, dat langen tijd achterlijk is geweest, maar plotseling is gekomen in een periode van groei en ontwikkeling.

Komt zooiets in den familiekring voor, dan stemt dat tot groote vreugde der ouders en verwanten, maar brengt ook groote zorgen mede, er moeten maatregelen worden genomen, die aan den veranderen toestand van het kind beantwoorden. Men moet bijv. zorgen voor nieuwe kleertjes en dikwijls zal de moeder tot diep in den nacht moeten werken om de garderobe van het kind in orde te brengen.

Nu is het ongelukkig, dat het kind daarbij niet altijd zijn volle medewerking geeft. Dat kindje is gehecht aan zijn oude plunje en vindt dat het zich, wanneer het met zijn makkertjes speelt, gemakkelijker in zijn oude kleertjes beweegt dan in de nieuwe, vergetend, dat het er in zijn oude plunje dikwijls potsierlijk uitziet. In dit geval moet op een dergelijk kind eenige pressie worden geoefend om het er toe te brengen, zich te bewegen in den gang zijner nieuwe omstandigheden.

Als iemand, die dat kind vroeger gekend heeft, en gezien, dat het altijd keurig was gekleed en verzorgd, nu het kind ziet spelen in de kleertjes, waaruit het is gegroeid, dan zal hij allicht zeggen: dat kind is achteruitgegaan, de verzorging van dat kind laat te wenschen over, maar dit is slechts relatief, en wanneer men nu, zooals die reiziger in de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*, spreekt van achteruitgang van Curaçao, dan is dat

niet anders dan een relatieve achteruitgang.

Wanneer ik, om een voorbeeld te noemen, voor 1000 menschen ieder 1 liter drinkwater heb en er komen in korten tijd 4000 menschen, terwijl ik de capaciteit mijner watervoorziening niet boven 2000 liter kan opvoeren, dan is de achteruitgang relatief, omdat ieder slechts een halven liter krijgt, maar absoluut is de capaciteit verdubbeld.

Wanneer ik een loodsdienst heb, die berekend is op het binnenleiden van 10 schepen per dag en er komen plotseling 20 schepen per dag, terwijl ik geen gelegenheid had om het aantal loodsen te verdubbelen, dan moeten sommige dier schepen wat langer wachten. Relatief achteruitgang, maar in werkelijkheid toch vooruitgang.

Alles wijst er echter op, dat het vraagstuk van aanpassing van Curaçao aan de veranderde omstandigheden stevig moet worden aangepakt en reeds bij mijn optreden op deze plaats heb ik dat gevoeld en ik heb in het afgeloopen jaar gedaan wat ik kon om de zaken daar zooveel mogelijk voortgang te doen hebben.

Ik moge hier herinneren aan de havenwerken. Het is van den aanvang af mijn streven geweest om de verbetering van die havenwerken, en met name van den haveningang, zoo spoedig mogelijk ter hand te nemen. Ik heb er dadelijk werk van gemaakt, een goeden directeur van openbare werken te verkrijgen en het is mij gelukt de hand te leggen op iemand, van wien ik groote verwachtingen heb en die eerlang naar Curaçao zal vertrekken.

Ik moge in de tweede plaats noemen de waterleiding. Ten vorige jare is hier ter sprake gebracht het plan-Molengraaff, waartegenover toen de Koloniale Raad voorloopig een afwijzende houding had ingenomen. Ik heb gemeend in deze quaestie, die ten slotte niet op een paar maanden hing, eerst het eindoordeel van den Kolonialen Raad te moeten afwachten. Zoodra mij dat eindoordeel bekend was, heb ik onmiddellijk werk gemaakt van een op het gebied van watervoorzieningen deskundigen ingenieur, ten einde ter beoordeeling van de zaak een plaatselijk onderzoek in te stellen, en het mij is gelukt iemand te vinden, die met grooten spoed naar Curaçao is gedirigeerd. Hij is thans reeds met voorloopige voorstellen naar den Gouverneur gegaan, welke voorstellen thans ook mij hebben bereikt.

Ik moge in de derde plaats wijzen op den loodsdienst, die inderdaad te wenschen overlaat. Ik heb onmiddellijk werk gemaakt van een persoon, aan wien ik het beheer van den loodsdienst. en de haven in het algemeen, met gerustheid zou kunnen toevertrouwen.

Daarmede is onvermijdelijk eenigen tijd gemoeid geweest. De oproeping, die ter zake in de dagbladen is verschenen, heeft bij talrijke sollicitanten weerklank gevonden. Dezen moesten man voor man nauwkeurig worden onderzocht, waarbij het geval zich tweemaal heeft voorgedaan, dat, nadat eindelijk de keuze was gevallen op dengene, die men het allerbest oordeelde, deze vrijheid vond zich terug te trekken, zoodat ten derden male moest worden onderzocht, wie nu aan den beurt kwam.

Kortelings is gelukkig een persoon, dien ik met gerustheid zijn taak zie aanvaarden, als chef van het havenen loodswezen naar Curaçao vertrokken.

In de vierde plaats moge ik wijzen op de quaestie van het electrisch bedrijf, dat in Curaçao ook niet was, zooals de tegenwoordige tijd het eischt. Een in dat opzicht ervaren ingenieur is in het vorige najaar daarheen gegaan, welke uitzending er toe zal bijdragen dat spoedig tot een meer gewenschten toestand ten deze zal worden gekomen.

(Wordt vervolgd.)

BERICHTEN

MISSIE-NIEUWS.

Begrafenis van Pastoor van Everdingen.

Van het oogenblik af, dat het afsterven van den Zeer eerw. Pastoor B. v. EVERDINGEN te Rincon bekend werd, was geheel de parochie in rouw. Om de twee uur werd de klok geluid en tot 's avonds laat vulde een groote menigte de kerk om te bidden voor de zielerust van hun beminden Herder.

Donderdagmorgen werd het lijk van de Playa overgebracht naar Rincon Geheel Bonaire rouwde, allerwegen waren vlaggen halfstok geheschen. 't Was een sombere, donkere Junimorgen.

Het lijk van den dierbaren Doode werd in een vrachtauto gezet, geheel bekleed met zwart doek, en vooropversierd met een kruis van levende bloemen. Achter het lijk volgden in 23 auto's de treurende Confraters, de Eerw. Fraters en Zusters, en vele particulieren.

Het was een droeve stoet.

Geheel den weg langs, van het Hospitaal af tot aan Mentor, stond een groote menigte menschen weenende, die biddende neerknielde als de dierbare Doode passeerde.

Omstreeks half negen kwam de kerk van Rincon in 't gezicht. Het was aandoenlijk te zien, hoe de geheele parochie van Rincon, geslagen door een diepe droefheid, daar langs den weg stond, afwachtende het stoffelijk overschot van hun beminden Pastoor, wiens groote liefde en goedheid zij nu ten volle beseften. Zonder ophouden werd er met luider stem gebeden. Ja, wel beminden zij hun goeden Herder, van ganscher harte.

Toen men bij de kerkdeur was aangekomen, werd het lijk eerbiedig, onder het zingen van de „Miserere" de kerk binnen gedragen.

Het deksel werd van de lijkkist afgenomen, en voor 't laatste mochten de parochianen van Rincon de dierbare trekken van hun zoo diepbetreurden Herder aanschouwen, die na een leven van lijden en offer, daar nu zoo rustig lag, - de rust van den rechtvaardige.

Na het bidden van de Getijden der Overledenen begon de Plechtige Lijkdienst, en daarna de begrafenis. Voorop gingen de Eerw. Paters, Fraters en Zusters en de dokter, achter het lijk volgden de Edelachtb. Heer Gezaghebber en Landraden, en de treurende parochianen.

Na de begrafenis sprak de Zeer eerw. Pastoor VAN ROOY een kort woord van dank voor de vele blijken van belangstelling, gedurende de ziekte en bij den dood van den beminden Confrater, Pastoor van Everdingen, ondervonden, en geheel in 't bijzonder een woord van dank, aan dokter Arends, die dag en nacht, met alle inspanning van zijn krachten gestreden had tegen den naderenden dood.

„Zalig zij, die in den Heer sterven"

Zalig het volk, dat zijn Priesters weet te eeren!

Uitbreiding Hospitaal-Aruba.

In verband met de uitbreiding van het hospitaal „San Pedro di Verona" te Aruba, is onze Apostolisch Vicaris, Mgr. VUYLSTEKE gisteren per S.S. „Invercorri" van de *Lago Oil* naar Aruba vertrokken, om de plannen der uitbreiding met de Directie van genoemde Maatschappij te bespreken.

Plechtige Requiem-Mis

Dinsdagmorgen werd in de Kathedraal van Otrabanda een plechtige Requiem-Mis opgedragen voor de zielerust van den Zeereerw. Pater BONAVENTURA VAN EVERDINGEN. De H. Mis, opgedragen door den Hoogeerw. Pater Vicarius, M. LUYCKX, met assistentie van de Eerw. Paters I. VERRIET en S. HAGEMANS, werd bijgewoond door Z. D. Hoogwaardigheid Mgr. VUYLSTEKE, alle Paters van Curaçao, vele Eerw. Fraters en een zeer groot aantal geloovigen. Na de H. Mis verrichtte Mgr. VUYLSTEKE de absoute.

Nieuwe Bisschop van Valencia.

Tot bisschop van Valencia (Venezuela) is benoemd en als zoodanig door het Nat. Congres bekrachtigd, de Zeereerw. Heer Dr. SALVADOR MONTES DI OCA, secretaris van het Bisdom.

Nieuwe dokter.

De Heer W. P. MAAL, zoon van den heer J. M. MAAL heeft met goed gevolg zijn artsexamen afgelegd.

Onze gelukwenschen.

Koelinrichting.

Naar wij vernemen is de heer A. Cardoze van plan een koelinrichting, zooals de op Pietermaai bestaande, te bouwen op het Rif, waar geregeld vleesch, visch, eieren, groenten en vruchten, te verkrijgen zullen zijn. Voorzeker voor de bewoners van Otrabanda een zeer welkom bericht.

Paketschoener „Ligia."

De Gouvernements-paketschoener *Ligia* liep te Bonaire een lek op en ligt thans ter reparatie. Het eerstvolgend vertrek zal nader bekend gemaakt worden.

Doodslag.

Wederom heeft er in den nacht van Zaterdag 11 op Zondag 12 Juni op het terrein, grenzende aan de Isla, een moord plaats gehad.

Twee Venezolaansche arbeiders van de Isla, Juan de Dios Sirit en Lino Farias, waren in een woordenwisseling gewikkeld. Farias voegde J. de D. Sirit eenige gemeene uitdrukkingen toe en verwondde hem met een scheermes aan een der armen. Sirit haalde toen zijn knipmes uit zijn zak en gaf Farias daarmede een steek in de borst, waarbij het hart geraakt werd, met het gevolg dat deze zoo goed als op slag dood was. Sirit liep weg, doch werd nog dienzelfden nacht door de politie gearresteerd. De dader zit thans gevangen.

Reeds meermalen hebben wij erom gevraagd en op aangedrongen, dat het Gouvernement, wil het niet verantwoordelijk gesteld worden voor de misdaden en wanordelijkheden die daar ter plaatse bij herhaling plaats vinden, strenge maatregelen zou nemen, niet alleen tegen de misdadigers, maar ook om misdaden zooveel mogelijk te voorkomen. Een flinke politiepost is sinds lang reeds daar allernoodzakelijkst.

Eindelijk schijnt het Bestuur toch in te zien, dat het zoo niet langer kan, en van de noodzakelijkheid van zulk een maatregel overtuigd te zijn. Gelukkig, beter laat dan nooit.

Het Gouvernement is thans doende een politiepost op Rooi Canarie op te richten. Naar wij vernemen, zal een zestal politieagenten daar gestationneerd worden. Al komt hij tamelijk laat, zijn wij toch het Bestuur dankbaar voor dezen maatregel. Want zonder een flinke politiemacht, die vast daar gestationneerd is, is 't niet mogelijk orde te scheppen in den chaos die aldaar heerscht.

In verband hiermede, zouden wij het Bestuur in overweging willen geven en dringend verzoeken, om te beginnen met aldaar een flinke degelijke razzia te houden; alle clandestiene kroegjes op te ruimen, alle ongure elementen, waarvan de streek aldaar overstroomd is en die het leven daar tot een hel en een broeinest van zedeloosheid maken, onverbiddelijk te verwijderen, alle daar kampeerende arbeiders streng en nauwkeurig te fouilleeren, en bijaldien er wapenen gevonden worden, met alle gestrengheid tegen zulke personen op te treden.

Daar moet een einde komen aan die hazard-spelen en braspartijen, die gewoonlijk het begin zijn van verdere wanordelijkheden en misdaden. die een groot gevaar zijn voor de publieke veiligheid en den goeden naam onzer kolonie reeds danig hebben doen lijden.

De „Hollandia".

De Curaçaosche driemastschoener *„Hollandia"*, eigendom van de *Curaçao Trading Co.*, lag te Sta. Marta (Colombia) en zou, na door deskundigen onderzocht te zijn, door de Duitsche boot *„Melilla"* naar Curaçao worden gesleept. Op weg hierheen, bekwam de *„Hollandia"* een lek, op het laatst hielp het pompen niet meer, en Zondag 12 Juni, in den morgen moest de bemanning het schip verlaten, dat kort daarop kantelde. Zondagmiddag kwam de bemanning met de „Melilla" hier aan.

Dinsdag werd er draadloos bericht ontvangen, en werden de zeevarenden gewaarschuwd, dat de *„Hollandia"* drijvend gezien was, met de kiel boven, op 12° 25' N.B. en 70° 13' W.L.

Stormramp-Holland.

Volgens 10 dezer per kortegolf uit den Haag ontvangen bericht, is de omvang van den stormramp, die een gedeelte van Gelderland ongeveer terzelfder plaatse als 2 jaar geleden geteisterd heeft, grooter dan die van Borculo in 1925. De schade wordt thans geraamd op twee millioen gulden. Er zijn verschillende dorpen geteisterd. Er is vastgesteld dat honderd drie en tachtig boerderijen totaal vernield zijn.

Vliegdienst-Scadta.

Een vliegtuig van de „Scadta" sloeg te Barranquilla (Colombia) bij 't neerdalen tegen den grond, met het treurig gevolg dat de piloot en een Duitscher van ± 20 jaar den dood vonden, en de overige pasagiers ernstig gekwetst werden.

KERKLIJST.

St. ANNAKERK - OTRABANDA.

Vandaag den geheelen dag gelegenheid om te biechten.
ZONDAG is er om 8 uur plechtige Hoogmis, en 's Avonds om half 7 plechtig Lof, feest-preek, Processie met het Allerheiligste en „Te Deum" ter sluiting van het 40-uren-gebed.

H. ROZENKRANSKERK - PIETERMAAI.

Elken avond om 7 uur Lof, ter eere van het H. Hart van Jezus. Woensdagavond, lof met preek.
Vrijdag, gedurende den geheelen dag Aanbidding van het Allerheiligste.

H. FAMILIE-KERK, SAN MATEO.

Elken avond om 7 uur lof en gezangen ter eerk van het H. Hart van Jezus.

Verkoopkoersen der Banken op Curaçao voor Buitenlandsche Wissels.

(Opgegeven door de Hollandsche Bank voor West-Indië.)

	10/6	11/6	13/6	14/6	15/6	16/6
Noord-Amerika	2.48¾	2.48¾	2.48¾	2.48¾	2.48¾	2.48¾
België	35.75	35.75	35.70	35.75	35.75	35.75
Duitschland	—.60	—.60	—.60	—.60	—.60	—.60
Engeland	12.13	12.13	12.11	12.13	12.13	12.13
Frankrijk	9.97	9.97	9.96	9.97	9.97	9.97
Italië	13.92	13.93	13.94	13.94	14.08	14.08
Nederland	99.75	99.75	99.75	99.75	99.75	99.75
Spanje	43.42	43.45	43.30	43.30	43.35	43.35
Venezuela-Caracas	47.80	47.85	47.90	48.—	48.15	48.15
Maracaibo	48.05	48.05	48.15	48.25	48.40	48.40
Zwitserland	48.51	48.51	48.47	48.51	48.51	48.51

In dank ontvangen.

Van den heer J. E. TH. HELDEWIER VIGNON, Agent, enkele monsters van de sigaren der zoo bekende sigarenfabriek N. V. Houbaers & Co, te Amersfoort (Holland). De monsters munten uit door bijzonder geurigen smaak.

STAAT *van het aantal vaartuigen, die het eiland* CURAÇAO *in de maand Mei 1927 aandeden, met de vermelding van hun gezamenlijke inhoudsmaat.*

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
	Aantal	INHOUD IN M³. Bruto	Netto	Aantal	INHOUD IN M³. Bruto	Netto
Maand Mei 1927	183	41.552	36.642	286	2.491.331	1.407.302
Vorige maanden	553	133.830	120.750	1.227	11.282.810	6.380.972
Totaal	736	175.382	157.392	1.513	13.774.141	7.788.274

N. B. Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

Zeilvaart

gedurende de maand Juni 1927

Binnengekomen van:		*Uitgezeild naar:*	
Amuay	2	Aruba	36
Aruba	37	Bonaire	66
Azua	1	Guanta	2
Bonaire	67	Galveston	1
Bov. Eilanden	1	La Guayra	5
Guanta	4	La Vela de Coro	19
La Guayra	3	Maracaibo	12
La Vela de Coro	16	Mayaguez	1
Maracaibo	9	Pto Cabello	27
Mayaguez	1	Pto. Cabezas	1
Pto. Cabello	24	Pto. Rico	1
Pto Prince	1	Pto Prince	2
Rio-Hacha	1	Santo Domingo	3
Sto Domingo	6	St. Martin	3
Sto Thomas	1		
Tucacas	6		
Zee	2		
Fajardo	1		
Totaal	183	Totaal	179

Hof van Justitie.

Volgens ontvangen telegraphisch bericht is bij Koninklijk besluit Dr. P. J. J. VAN DEN BIESEN inspecteur van het Onderwijs alhier, benoemd tot lid van het Hof van Justitie in Curaçao (Vacature Schagen van Leeuwen.)

Officieele Berichten.

Aan den tijdelijk agent van politie 2de klasse op Aruba, Henrique Henriquez, is, op zijn verzoek, eervol ontslag uit 't Lands dienst verleend.

De tijdelijk klerk ter Inspectie der belastingen alhier C. G. van Werkhoven is definitief als zoodanig benoemd.

De heer H. J. T. Boomgaart, Lid van den Raad van Bestuur, Gouvernement-Secretaris, tevens Ambtenaar van den Burgerlijken Stand, is in activiteit hersteld en de heer J. G. Statius Muller, hoofdcommies ter Gouvernements-Secretarie, is eervol ontheven van de verdere waarneming van het ambt van Gouvernements-Secretaris, tevens ambtenaar van den Burgerlijken Stand alhier.

Wetenswaardig Allerlei.

Beschamend.

Uit Engeland komt het volgende bericht:

Op de vraag in het Lagerhuis, of de handhaviug van het Gezantschap bij het Vaticaan thans als vaststaande beschouwd moest worden, heeft sir Austen Chamberlain geantwoord, dat dit inderdaad het geval was. De regeering heeft het in een tijdperk van internationale beroering noodig geacht dit gezantschap in te stellen en het intrekken daarvan op het oogenblik zou, naar 's ministers meening, vrijwel met een beleediging gelijk staan. Hoe men ook over de Roomsche Kerk moge denken, het staat vast, dat het Hoofd dezer Kerk een groote macht in de wereld vertegenwoordigt en door millioenen Engelsche onderdanen vereerd wordt.

Dat di bericht ook ons. Nederlanders, iets te zeggen heeft, zal wel geen nadere toelichting behoeven.

Het jammerlijke der beslissing, die meer dan een jaar geleden in onze Tweede Kamer viel, wordt er weer eens op beschamende wijze door geillustreerd.

De anti-revolutionnaire „Rotterdammer," eveneens het betoog van den Britschen bewindsman citeerend, voegt daaraan toe:

Het Engelsche Kabinet handhaaft dus het gezantschap bij den Paus, omdat zijn hof een belangrijk centrum van internationale cultuur vormt.

Het Engelsche Kabinet is niet Roomsch.

Chamberlain is niet Roomsch.

Het Engelsche Kabinet wordt ook niet ten val gebracht door machinaties van Labour en Liberalen.

Zoo is het inderdaad.

Van heel wat hooger en breeder standpunt werd deze zaak in Engeland bekeken, dan ten onzent bij ettelijke partijen — tezamen een bonte meerderheid vormende — het geval was.

En het algemeen belang wordt er, aan gene zijde van het Kanaal, door gebaat.

Godsdienst en Wetenschap.

De Amerikaansche geleerde Robert Andrews Milliken, houder van den Nobelprijs, de Edisonmedaille en tal van andere eereteekens schrijft in een tijdschrift: „Wetenschappelijk kan het Geloof niet worden verloochend. Wie godsdienst en wetenschap niet met elkander kan overeenbrengen, draagt zelf de schuld. De Fiziologie geeft mij weliswaar opheldering over enkele processen, die in mijn lichaam plaats vinden; geeft echter op de vraag waarom en waardoor ik leef, in het geheel geen antwoord en kan dit ook niet. Onze wetenschappelijke kennis is in de laatste honderd jaar reusachtig gegroeid, vergeleken echter bij hetgene wat wij nog niet weten, verdwijnt onze kennis in het niet. Hoe dieper wij in de materie doordringen, hoe meer wij tot de overtuiging komen, dat wij absoluut niets weten en zoodra wij op dit standpunt zijn aangekomen en daarvan doordrongen zijn, dat aan ons verstand en aan ons weten en onze kennis grenzen zijn gesteld, die wij niet kunnen overschrijden, dan worden wij tot het aannemen van een hoogste Zijn, van eene hoogere Macht gedwongen, de oorsprong van ons leven en zijn, van de Almachtigen Schepper. of hoe wij dit ook mogen noemen. Er bestaat geen enkele bewijsgrond, die het Geloof zoude kunne ontzenuwen. Wat tegenwoordig als tegenstelling tusschen geloof en wetenschap wordt voorgesteld, is op slot van zaken niets anders als een strijd tusschen iemand, die niets van den godsdienst afweet en iemand, die niets van de wetenschap afweet, dus eigenlijk eene botsing tusschen twee soorten van onwetendheid.

Op zoek naar de Heilige Ark.

Men is begonnen opgravingen te doen op den berg Nebo, die beroemden berg uit den Bijbel, aan de overzijde van de Jordaan, in Palestina, van welks top Mozes het Beloofde Land aanschouwen mocht. De President van 't Bijbel Instituut te Los Angeles, de heer J. Futterer, heeft — zooals uit Palestina wordt bericht, — van de Palestijnsche regeering toestemming gekregen, op dezen berg te zoeken naar de schatten van den Salomonischen tempel, welke volgens een oude overlevering hier verborgen werden.

Volgens deze traditie, welke nog tegenwoordig onder de Joden van Palestina voortleeft, zou de profeet Jeremias vóór de verovering van Jerusalem door koning Nabukadnezar in het geheim de verbondskist, het reukaltaar en andere heilige voorwerpen uit den Salomonischen tempel in een der kloven van den berg Nebo hebben verborgen, opdat deze allerheiligste goederen der kinderen Israëls niet door de Babyloniërs zouden worden ontwijd. Het kostbaarste dezer goederen was de Ark des Verbonds, het symbool van „het Oude Verbond." Het was een langwerpige kist van acaciahout, uitgevoerd „naar het voorbeeld, dat God aan Mozes op den berg Sinaï toonde." Deze kist, waaraan de oude Israëlieten Gods tegenwoordigheid verbonden, was twee-en-een-half el lang, anderhalf el breed en even zoo hoog, van binnen en buiten met gouden platen bedekt. Zij werd gedragen op stokken, die aan weerszijden door gouden ringen gestoken waren. Op het gouden deksel, genade-stoel genoemd, stonden twee gouden engelen met uitgespreide vleugels. In de kist werden bewaard de twee steenen tafelen, waarop de tien geboden stonden geschreven, een gouden kruik met manna en de staf van Aaron, die gebloeid had.

Toch was deze verbondskist niet de eenige schat, welke door Jeremias op den berg Nebo zou zijn verborgen. Daarbij bevond zich ook het wonderschoone reukaltaar van den Salomonischen tempel, de tafel der toonbrooden, eveneens uit acaciahout vervaardigd en geheel met goud bedekt. Voorts de heilige kandelaars en andere cultus-voorwerpen, bijna allen van zuiver goud.

Men zoekt reeds lang naar deze schatten, wier roem door de eeuwen heen zich gehandhaafd heeft. Zoo heeft kort voor het uitbreken van den wereldoorlog de Engelsche archeoloog Parker het geheele tempelgebied in Jeruzalem nauwkeurig onderzocht Hij ging daarbij uit van een verklaring van een Zweedschen geleerde, Juvelius, die door zijn studie van de Talmud tot de conclusie gekomen was, dat de genoemde schatten ergens in het tempelgebied verborgen zijn moesten. Ondanks nauwkeurige onderzoekingen echter, welke in de onderaardsche gangen en gewelven van het tempelgebied werden gedaan, heeft men niets gevonden, Futterer ziet daarin een nieuw bewijs voor zijn meening, dat het onderzoek op den Nebo meer resultaat zal hebben en hij wil daarom het opgravingswerk zoo zorgvuldig mogelijk verrichten. De waarde dezer heilige voorwerpen schat hij op een ronde som van honderd millioen dollar.

Toch is het zeer onwaarschijnlijk, dat alle genoemde schatten zullen gevonden worden. Immers op den triomfboog, welke ter eere van den veroveraar van Jeruzalem, Titus, werd opgericht, zien wij den zevenarmigen kandelaar en de tafel der toonbrooden afgebeeld, een bewijs dus dat althans beide voorwerpen naar Rome zijn gebracht. In elk geval geven zij ons eenig begrip van hun groote waarde, daar men ze waardig keurde op den triomfboog in relief te worden afgebeeld.

ALLERLEI.

De dans-krankzinnigheid.

Naar uit Algiers wordt gemeld, heeft de heer Charles Nicolas het bestaande wereldrecord „duur-dansen" geslagen door 266 uren 15 min. achtereen te dansen, zonder meer dan 3 min. rust per uur genomen te hebben.

Dit dans-phenomeen— wonder hadden we haast geschreven, maar het zou als een al te pijnlijke profanatie kunnen klinken van het begrip mirakel — is in den avond van 18 Februari beginnen te dansen en in den nacht van 1 op 2 Maart daarmede geëindigd.

Zonder noemenswaardige rustpoozen dus heeft Nicolas 12 dagen achtereen gedanst, etend, drinkend en zich scherend, zonder met dansen op te houden. somtijds als een razende rondzwervend bij waanzinning-wilde walsen.

Het vroegere record, ten name van Nicolas zelf, was 246 uren.

Eene les, die al 130 jaar oud is.

„Een zedelijk, werkzaam en geschikt ambachtsman of kunstenaar is een der nuttigste personen in den Staat, en het strekt ons weinig tot eer, dat wij diens stand zoo gering schatten. Wat heeft een vadsig hofjonker, wat heeft een rijke dagdief, die zich met baar geld een titel of rang heeft gekocht, vóór boven den vlijtigen burger, die door arbeid op geoorloofde wijze in zijn onderhoud voorziet? De laatste bevredigt onze meest natuurlijke behoeften. Zonder hem zouden wij voor onze voeding en kleeding en voor alle gemakken des levens zelven moeten werken. Daarbij komt nog, dat men werkelijk onder hen, die, bij hun zaken of hun arbeid nog tijd overhouden, om aan andere dingen te denken, soms de helderste koppen aantreft, losser van vooroordeelen dan velen, die door studie, en systemenbouw hun gezond verstand verloren. Daarom eere men den vlijtigen werkman en gedrage zich eerbiedig tegenover hem."

Dit is geschreven, 130 jaren geleden, door zekeren Jonkheer Adolf von Knigge in zijn, boek „Over den omgang met menschen."

Die begreep dus reeds, wat velen nu nog niet verstaan!

BUITENLAND.

RUSLAND.

Slachtoffers der revolutie.

Welk een ontzaglijken ommekeer de revolutie in Rusland, welke nu tien jaren geleden zich voltrok, tengevolge heeft gehad en in welk een radicaal veranderde positie zijn tallooze menschen, die vroeger tot de voorname klassen behoorden, heeft gebracht, daarvan gaf voor eenigen tijd de schrijver over Russische toestanden Fülop Müller een beeld in een door hem te Weenen gehouden voordracht.

Grootvorsten, aldus de spreker — graven, heeren over ontelbare desjatinen grond en over duizenden lijfeigenen, wier leven vroeger een voortdurende afwisseling was van stille weken op hun landgoed, jachten in den Kaukasus en feesten in St. Petersburg, Moskou, Parijs en Londen en wier vrouwen Januari en Februari doorbrachten aan de Riviera — staan nu achter ruwe tafels in den ijzeren wind van den Russischen winter op de groote marktpleinen, op de straathoeken van Moskou en St. Petersburg en verkoopen nog steeds stuk voor stuk allerlei kleinigheden, welker kostbaarheid hun leven eens opvroolijkte.

Een vreemdeling krijgt van zoo'n koopman wel eens een stille wenk en wanneer hij dan de gestalte volgt door ontelbare winkelstraatjes kan het gebeuren dat hij in een ruimte aankomt, aan de vochtige wanden, waarvan prachtige oude meubels, tapijten, lusters, beeldhouwwerken, schilderijen, uit de Italiaansche en Hollandsche school, Ikonen en andere kostbaarheden zijn opgestapeld. De armzalige koopman, die den vreemdeling hierheen geleid heeft, zal zich ontpoppen als een mensch van hooge beschaving en opvoeding, die de geschiedenis van al die dingen, welke hij noodgedwongen moet verkoopen, precies kent en waarover hij verstandig kan praten.

Of een ander beeld. In Zarskoje-Selo, het oude czarenslot, heeft de nieuwe regeering een aantal zalen en kamers, waarin de in Jekaterinenburg vermoorde czarewitsj met zijn zusters woonde, in den ouden toestand gelaten en ze voor bezoekers opengesteld. Daar zijn reusachtige tafels met duizenden en nog eens duizenden looden soldaten, met modellen van de Russische grensvestingen; daar zijn groote vijvers in die kamers waarin de heele Russische vloot in miniatuur ronddrijft; daar is Moskou met zijn duizenden kerken in het klein nagemaakt en daar loopen ontelbare electrische draden. Wanneer de kleine czarewitsj op een knop drukte, dan luidden alle klokken van Moskou, dan lieten de vestingen hun kanonnen donderen, de vloot voer uit haar haven en de ontelbare colonnes van looden soldaatjes rukten op. Zoo moest het kind, dat eens de kroon van Rusland zou dragen, een begrip krijgen van de grootte van zijn macht en van de grenzeloosheid van zijn wil. Thans werkt dit electrisch mechanisme niet meer, en wanneer het nog werkte, dan zou nu een Sovjetbeambte op de knop drukken. Het noodlot heeft aan het leven van deren knaap reeds lang een einde gemaakt.

Nog iets anders.

Het is niet algemeen bekend, dat een aantal van de leidende Russische revolutionnairen, die thans de teugels in handen hebben of hadden, behoorden tot den kleinen adel. Plechanow, Lenin, Tsjitsjerin en de overleden Dzjerzjinski behoorden ertoe. Zonder twijfel hebben zij allen dit nu reeds vergeten. In plaats daarvan hebben de bolsjewiki een nieuwen adel in het leven geroepen. Dat is de Katorga-adel, die zijn zetel heeft in de Eremitage, een van de meest elegante en weelderige verblijven van Rusland, onder den naam van Katorga-club. Tot deze club kunnen slechts zij behooren, die het bewijs kunnen overleggen, dat zij door een vonnis der czaristische regeering minstens tien jaren in de Katorga, dat is de Siberische gevangenis, hebben doorgebracht. Katorga is een naam, welke doet denken aan alle verschrikkingen van een verbanning naar Siberië; thans vormt het de legitimatie voor het lidmaatschap van de Katorga-club en van een nieuwen bolsjewistischen adelstand.

Vele mannen van adel en leden van de oude bourgeosie vluchtten in de dagen van het schrikbewind uit de beide hoofdsteden en leven thans verstrooid in het reusachtige land. De sovjetregeering rustte niet lang geleden een expeditie uit, welker taak het was de toestanden en de verhouding van de bevolking op het platteland na te gaan. Deze commissie kwam op zekeren dag aan de grens van den Oeral in een klein dorp en ontdekte, dat daar de familie van een gevlucht lid van den adelstand woonde. De man was onderwijzer aan de dorpsschool. Men wees aan de commissie een klein huis, dat door den storm was scheefgewaaid, als woning van de menschen. Toen de leden van de commissie den tuin betraden, grijnsde een halfvolwassen, verlegen jongmensch hen tegen. Hij zat boven in een boom en was niet te bewegen om zijn plaats in de kroon van den boom te verlaten. Het was de zoon van den edelman uit Moskou. In huis vond de commissie een vrouw met verdwaasde oogen, die onophoudelijk in de keuken bezig was, ketels op de kachel zette en ze er weer afnam, schotels op tafel zette en weer wegnam, met den bezem over den vloer veegde, lappen in het water dompelde en uitwrong, zonder zich ook maar eenigszins te bekommeren om de binnenkomenden. Zij was de vrouw van den edelman. Hij zelf gaf les op school en moest, toen hij thuiskwam, rekenschap geven van zijn doen en laten. Toen hij verklaarde, dat hij in lezen en schrijven les gaf naar de oude zyrillische orthografie, zei de commissie hem, dat hij de nieuwe orthographie moest leeren op straffe van ontslagen te worden. De man verzette zich tegen deze heeren, geen bevel, noch een bedreiging, kon hem bewegen om de oude orthographie op te geven. Nadat hij drie maanden lang hardnekkig had volgehouden, werd hem zijn betrekking ontnomen. Het was het eenige middel voor levensonderhoud, hetwelk deze familie bezat; wat sedert dien van den heer is geworden, weet niemand.

SCHEPENBOUW.

De verslagen over den Arbeid der Duitsche werf-nijverheid toonen aan, dat er tegenwoordig op Duitsche werven 79 schepen met 351.000 ton in aanbouw zijn, daaronder 50 stoomschepen, 28 motorbooten en 1 zeilschip. In den tijd van drie maanden toonen de Duitsche werven een vermeerdering van 66 pct. ton. Het zijn voornamelijk groote schepen voor den overzee-dienst, o. a. 1 stoomschip met meer dan 25.000 ton en 2 schepen met meer dan 15.000 ton. De Duitsche werf-industrie neemt op het oogenblik de tweede plaats van de internationale scheepbouw in, terwijl ze in het vorig jaar dikwijls pas in de vijfde plaats kwam. De Duitsche werfnijverheid heeft nu dus haar plaats van vóór den oorlog weer bereikt. Na Duitschland komt nu Italië met op stapel liggende schepen van 209.000 ton. Dan volgen de Vereenigde Staten (179.000), Frankrijk (154.00), Holland (133.000). Frankrijk en Holland hebben hun plaats in de internationale scheepbouw verruild. Engeland, dat de eerste plaats inneemt, heeft op het oogenblik 1,234.000 ton op stapel en toont een toename in de scheepsbouw van 61 pct. In scheepsmachinerieën werkt Duitschland in het geheel met 252,800 P. K. waarvan 47 pct. op Diesel-drijfkracht vallen

DE BURGEROORLOG EN HET BANDIETENWEZEN IN CHINA.

In de jongst verschenen aflevering van de *Annalen* van Scheut vinden wij o. m. het volgende uit de missies in China:

„Terisoe (vicariaat Soei-Joean) zal zal jarenlang nog denken aan deze Driekoningendag.

Reeds veertien dagen zaten de roovers weer in de streek....

De bevolking vluchtte naar Terisoe: ons klein dorpje scheen een mierennest. Dagelijks kwamen nieuwe vluchtelingen aan en vertelden schrikkelijke dingen over de roovers. De wreedheid van die onmenschen bleek nog erger dan vroeger.

Daags vóór Driekoningen hoorden wij, dat de roovers ons 's nachts zouden aanvallen.

We namen alle voorzorgen en ik liet den bevelhebber der gendarmerie te Kialeul verwittigen. Kialeul, op slechts een half uurtje van Terisoe, heeft een post van 80 gendarmen.

Het begon zachtjes te sneeuwen. De nacht kroop over het besneeuwde land zacht en kalm. De roovers kwamen niet af; de morgen daagde en 't klokje riep de Christenen naar de kerk.

Ik droeg het heilig Misoffer op en pater Reuter, voor veertien dagen hier aangekomen, hield een oog in 't zeil. De geloovigen begonnen luidop te bidden. De heilige mis geraakte ten einde.

Plots zette een vervaarlijke beschieting in. De kogels floten over het dorp en de kerk. De roovers hadden ons omsingeld en namen ons geweldig onder vuur.

Zoo'n dingetje op z'n nuchtere maag, ik zal het u maar bekennen: dat liet me niet onverschillig.

Pater Reuter stond zijn man en liet zich niet uit zijn lood slaan.

In de kerk gingen de christenen voort met luidop bidden. Onze jongens schoten dapper terug en bleven moedig op hun post. Op anderhalven kilometer van ons stonden de paarden der roovers.

Wat dichter, in de sneeuw, kropen de bandieten naar ons toe, en vuurden zonder ophouden.

Onze groote Chineesche geweren gaven kanoen en hielden de roovers in bedwang. In de kerk en rond de kerk zaten wel duizend vrouwen in de koude sneeuw hun kindertjes te paaien, angstig radeloos. Een brave heiden stelde hen gerust: „Ge moet niet bang zijn. We kunnen het gemakkelijk vijf dagen uithouden, Jezus beschermt ons. De roovers geraken nooit in een kerk."

In het Oosten begon het vuren te verminderen en we zagen de roovers terugkruipen naar hun paarden.

Rond elf uur kregen zij den laatsten kogel mede: het gevecht had omtrent vier uur geduurd. Wij hadden geen verliezen, de roovers wel.

En de gendarmen?

De gendarmen waren niet uit hun kazerne gekomen om ons te helpen. Maar 't gedrag van onze jongens was des te schitterender geweest."

De komieke zijde van het treurspel wordt geschetst in een schrijven uit Tsjen-la-oesoe-hao.

„Er is wederom iets aardigs gebeurd in onze buurt. Voor enkele dagen was ik na 't avondgebed nog eens de ronde gaan doen om te zien of alles in orde was, toen ik het gerol van karren hoorde en meer leven dan gewoonlijk.

„Daar is onraad", dacht ik, en inderdaad, verscheiden karren met vluchtelingen reden bij ons binnen.

Ik vernam weldra dat, op twee kilometer van hier, ruiters op een dorpje waren aangekomen en aanstonds herkend werden als roovers; waarop een ieder de biezen had gepakt en door het nachtelijk duister naar hier was gevlucht.

Mij restte nu enkel nog de wachten te verwittigen, waarna ik lekker slapen ging.

Ik sliep als een roos tot den volgenden morgen, maar 't duurde nog twee dagen eer gansch het mysterie was opgehelderd. Na twee dagen wist ik toch 't volgende:

De ruiters, die dat dorpje waren binnengevallen, hadden daar niet meer dan vier paarden gestolen, en waren 't zuiden ingetrokken tot waar, op 15 kilometer afstand, een post ligt van wel 30 gendarmen.

Dat wil zeggen: dertig mannen die tot voor veertien dagen van 't rooven hadden geleefd, en dan, zonder 't minste noviciaat, gendarm waren geworden.

De reeds genoemde ruiters hadden het nu in den kop gekregen hun gewezen kameraden een bezoek te brengen. Want zij hadden immers nog met die bekeerde gendarmen een eitje te pellen.

Bij die gendarmen waren er toch nog wel zeven man, die eigenlijk bij de roovers behoorden, en de roovers waren nu van meening, dat die zeven gendarmen wel gendarm mochten blijven, maar, dat die zeven gendarmen hun vroegere kameraden dan ook schadeloos moesten stellen, door hun wapens af te geven.

Ja maar, wapens afgeven, dat deden de zeven gendarmen niet graag, en zij stelden dan een nieuw akkoord voor. Zij zouden alle zeven aan het hoofd der gendarmen congé vragen, om met hun oude kameraden wedeom een tijdje op zwier te gaan, ten einde een kapitaaltje bijeen te rapen.

Zoo gezegd, zoo gedaan. Dat verlof werd toegestaan op voorwaarde, dat zij alle zeven, na 't bijeenrapen van hun kapitaaltje, terug zouden komen naar de gendarmerie, waar zij dan weer met open armen ontvangen zouden worden. Die conditie werd eveneens aanvaard, en daarop werd een maaltijd gehouden in hartelijke vriendschap, waarna de zeven gendarmen met de roovers te paard optrokken, op zoek naar avonturen en financiën.

Maar ziet nu de andere zijde van de medaille: gisteren is de beste van mijn buitenchristenheden geplunderd.

De gewone historie van roovers, die een dorp binnenvallen, menschen martelen, huizen in brand steken, alles stelen en vernielen wat zij vinden....

Daarna is dat rapalje de gaten uit.... maar de menschen blijven versuft zitten kijken naar het spook van den hongersnood, dat nu voor hen opduikt.